

FARKAS FLÓRA

A TEST, AMIBEN LAKIK VALAKI

Kicsavarodva próbálom szemügyre venni magam hátulról. A lakásban nincs egész alakos tükör. Így költöztünk be, és bár elsőre elképzelhetetlennek tűnt az élet nélküle, kiderült – bár engem is meglepett –, most figyelj: így is lehet élni. Volt, hogy venni akartam, de nincs a házban egy szabad falfelület, ahová egy álló tükör elhelyezhető volna, csak a hálószobában férne el, de ott meg állítólag nem szerencsés, merthogy azon jönnek-mennek a szellemek éjszaka, és a lelked is meglátja benne magát, meg ilyenek. Szóval nem jó ötlet. Bár a szó szoros értelmében ez kérdőjeles még számomra is, de azért jól élek én anélkül, hogy bizonyítanám ezek ellenkezőjét. Maradtunk hát tükör nélkül. Így esett, hogy már lassan négy éve nem láttam magam egészben. Mármint itthon legalábbis. Mindig csak tipppek, hogy az alsóm illik-e a felsőmhöz, vagy néha, ha napos az idő, a lépcsőház üvegajtájában azért megnézem homályos tükörképemet, de olyankor meg már úgyis mindegy, mert nincs idő visszamenni átöltözni, akkor sem, ha kilóg a lóláb outfitileg. A fürdőszobában van egy tükör, de ott csak deréktól felfelé tudok szemlélődni. Nem baj, a többit, mint mindig, most is hozzáképelem.

Földig érő, hosszú ujjú, szűk, fekete ruha, a hátán nagyobbacska kivágással, ami szépen ellensúlyozza a ruha frontoldali zártságát. Roppant elegáns, olyan, amit egyszer vesz csak fel az ember lánya. Megvásárolja, amikor éppen kell valami eseményre, aztán ott csücsül a szekrényben, míg megeszik a molyok. Már én is éppen készültem túladni rajta, csak hát a kutyának se kellett. Úgy tűnik, más se igen járkal olyan helyekre, ahová ez a ruha indokolt volna. Na de most a premier partira pont jó is lenne nekem, csak ez a bazi nagy heg ne virítana a hátam közepén. Utólag vicces, hogy egy kicsike dudort cseréltem erre az öt-hat centis vágásra.

„Sajnos a háton szinte mindig szétnyílik a seb, ezért nagyon csúnyán gyógyul, de mindenképpen érdemes kimetszeni, mert gondot okozhat később” – mondta a doki, és a többit már tudod.

Na szóval itt van ez a nagy heg. Vöröseslilas színekben pompázik sápadt fehér bőrömön. „Most mihez kezdek?” – gondolkodom. Az ujjammal végigsimítom a mélyedést. A gödör elárulja, hogy hiányzik belőlem egy darab. A szervezet nem tudta visszapótolni a hiányt.

Láttam ezt csajt Instán, több millióan követik. Ő büszkén mutogatja hegeit. A császármetszés nyomára a legbüszkébb, mivelhogy „az a legmenőbb” – írta egy képe alá. Egy részem egyébként teljesen egyetért vele, a hegek tényleg tudnak menők lenni. Ha máson látom legalábbis, akkor tutira ezt gondolom én is. Na de ha a sajátomat kell mutogatni, nem éppen a „hú, de menő vagyok” életérzés költözik belém. Akkor tehát nincs is más dolgom, mint átszellemülni ebbe az állapotba, és büszkén feltárni csupasz hátamat a világ előtt, rajta a heggel, amit úgy foglal keretbe a ruha, mint a legelőkelőbb műalkotást. Mintha direkt így tervezték volna. Egyébként is, a legjobb módja a lelki gyógyulásnak – mondják –, hogy megmutatjuk a világnak árnyékrészeinket, amiket a legkevésbé tudunk elfogadni, vagy a leginkább szégyellünk. Amikor ez megtörténik, az hoz egyfajta felszabadulásélményt. Többé nem vagyunk a szégyen rabjai, akiket gúzsba köt a titok, melynek lelepleződésTetszik ez a gondolat!

Eldöntöm, hogy így lesz, csak azért is kiteszem, megmutatom csupasz hátamat, közepén a heggel. Ez lesz az én fricskám a tökéletesség álarcát viselő világnak, ami elvárja, hogy mindig hibátlan légy. És majd készítek egy fotót is, fekete-fehéret, hátulról, ahogy visszapillantok a vállam fölött, és a hófehér hátamon kontrasztosan kirajzolódik ez az oda nem illő hiba. Egy kicsit legyen groteszk, legyen benne üzenet, amit csak az fog érteni, aki elég mélyérzésű ahhoz, hogy tudja, mire gondolt a szerző.

Aztán majd elmegyek a partira a fekete ruhámban, ami hirdeti a „hibás árut”, a hajamat is feltűzöm majd, hadd lássák.

És figyelj csak meg, lesznek, akik összesúgnak, hogy „Hú, de csúnya, miért nem takarja el?”

De mások, akiket az élet már hozzám hasonlóan összekaszabolt, ők majd megértik, és tisztelnek érte, mert talán ők is éppen valami hasonlóra készültek, de sosem merték megtenni. De én megteszem, amit ők nem mernek, és ha rám néznek, majd azt mondják: „Hú, de inspiráló!”. Vagy éppen ellenkezőleg. Talán majd emlékeztetem őket arra, amit ők nem mertek, és irigységtől vegyes undorral beszélnek ki a hátamat a hátam mögött. És én mindezt sosem fogom megtudni, a valóság helyett csak elképzelt történetek maradnak meg fejemben, amik vagy igazak, vagy nem. Mert hát valljuk be, valószínűbb, hogy mindenki saját tökéletlenségét leplezve túl elfoglalt lesz ahhoz, hogy önmagán kívül mással is foglalkozzék. Mindenki takargatni próbál majd valamit, miközben tökéletességet mímel. Saját el nem fogadott testük rabjaiként feszengenek majd ott, de én nem! Én más leszek! Én szabad emberként megyek oda, és lesz a kisugárzásomban valami inspiráló, mint azokban a nőkben, akik tökéletesen leszárják, hogy ki mit gondol róluk. Ez a terv!

Oké, tehát akkor nincs is más dolgom, mint átszellemülni a „menők a hegeim, és büszkén viselem őket” állapotba. Van még rá hat napom. Majd elmondom, hogy sikerült.

T O V Á B B O L V A S O K